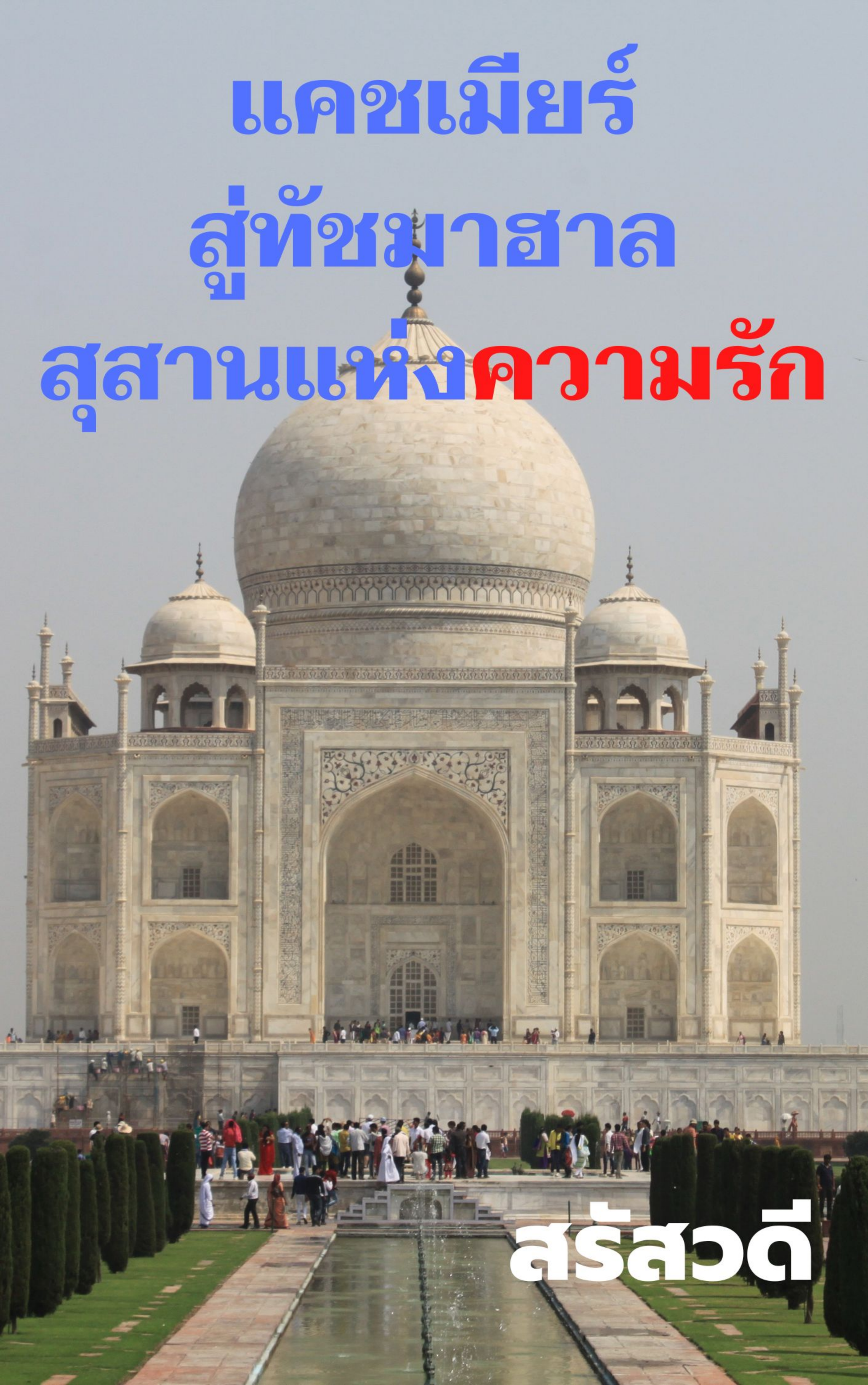

แคชเมียร์

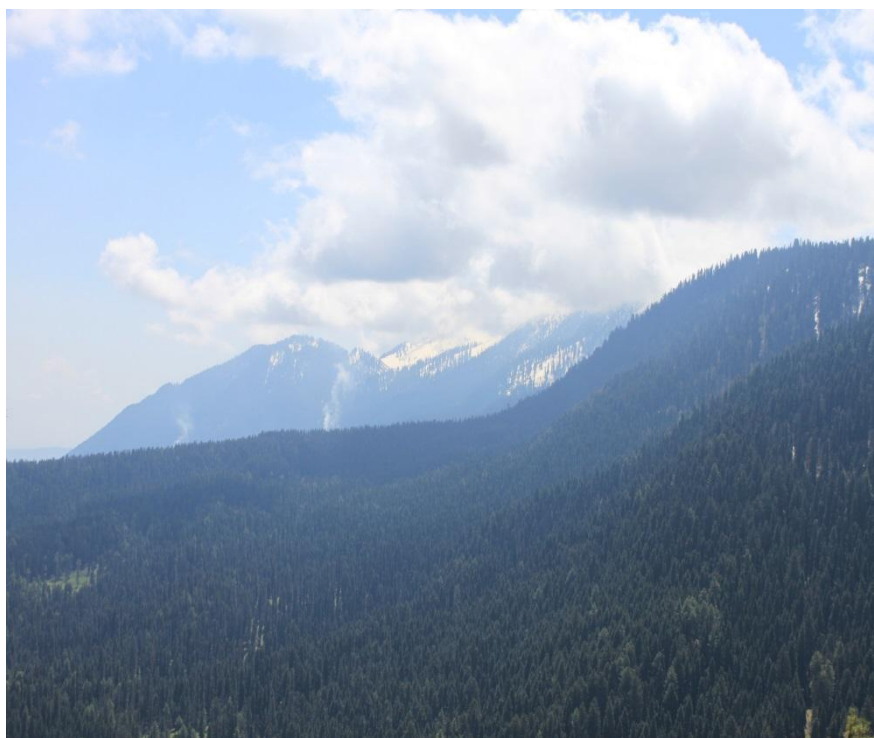
สู่ทัชมาฮาล

สุสานแห่งความรัก

สวัสดี

แคชเมียร์...สู่ทิวเขาฮาดูสถานแห่งความรัก

1...ข้ามฟ้าสู่เมืองเคลลี

เมื่อปี 2015 เหมือนฟ้าประทานหรือสวรรค์เมตตา ที่ทำให้ดิฉันมีโอกาสได้ไปแคชเมียร์ (Kashmir) ในแคว้นจัมมู (Jammu) รัฐเหนือสุดของประเทศอินเดีย ตามความใฝ่ฝันมานานแสนนาน อยากเห็นกับตาตัวเองว่าเมืองที่มีชายแดนติดกับอัฟกานิสถาน ปากีสถานและที่ราบสูงทิเบต จะสมคำร่ำลือว่าเป็นดินแดนงดงามกลางหุบเขาหิมาลัยหรือไม่

เมื่อความฝันกลายเป็นจริง และบุญหล่นทับได้เป็นลิตเตอร์ทัวร์พาลูกทัวร์ 4 คนไปเที่ยวดินแดนที่ไม่เคยไปมาก่อน ก็ไม่รู้จะเป็นเรื่องง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปากหรือจะอลวนอลเวงกับการประสบพบเจออุปสรรคและปัญหาอะไรบ้าง

ก่อนถึงวันเดินทางก็คิดว่าจะมีอะไรเป็นอุปสรรคบ้าง อ่านข้อมูลจากกูเกิ้ลที่มีคนรีวิวว่าเคยไปเที่ยวแบบ backpack หรือแบบตะลอนทัวร์บ้างโพสต์เอาไว้ ช่วยให้รู้ในเบื้องต้นว่าการเดินทางจะประสบพบเจออะไรบ้างโดยไม่ต้องมโนไปเอง ทั้งยังศึกษาข้อมูลจากบริษัททัวร์ ก็พอจะช่วยให้หายจิตตกจากความระส่ำระสายวิตกกังวลในการพาทัวร์ครั้งนี้ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาบ้าง

หลังจากออกตัวเครื่องบินแบบ low cost ทั้งระหว่างประเทศและในประเทศเรียบร้อยแล้ว จะมีติดขัดบ้างตรงลูกค้าทัวร์คนหนึ่งไม่อยากจะนั่งเครื่องบินระหว่างประเทศแบบตัวราคาถูก ขอมทั้งตัวแล้วเสียเงินเองออกตัวใหม่ของสายการบินการบินไทย ทำให้การเดินทางไปสนามบินนานาชาติอินทรา คานธี สนามบินหลักของเขตเมืองหลวงเดลี สนามบินที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียใต้และเป็นศูนย์กลางการบินที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่งในภูมิภาค พร้อมศักยภาพในการขนส่งผู้โดยสารกว่า 46 ล้านคนต่อปี จะเป็นปัญหาไม่ใหญ่ไม่เล็กกับการเป็นลีดเดอร์กลุ่มทัวร์ของดิฉัน

กระทั่งถึงวันเดินทาง ออกจากบ้านไปถึงสนามบินนานาชาติสุวรรณภูมิเวลา 05.30 น. ดิฉันไปซื้อข้าวกล่องสำหรับเป็นเสบียง ช่วงรอต่อสายการบินโลว์คอสต์ในประเทศเพราะไม่มีบริการอาหารบนเครื่อง ซึ่งเป็นความคิดผิออย่างมหันต์ ดิฉันไม่ควรเชื่อคำแนะนำของเจ้าของบริษัท ควรจะซื้อแซนด์วิชหรือแฮมเบอร์เกอร์จะสะดวกกับการนำขึ้นเครื่องมากกว่า

กว่าจะเช็คอินตัวที่เคาน์เตอร์สายการบินก็ล่วงเข้าเวลา 06.30 น. หลังจากได้บอร์ดดิ้งพาสที่มีคิวผู้โดยสารยาวมากกกก จนเจ้าหน้าที่สายการบินบอกให้รีบผ่านเข้าตรวจคนเข้าเมือง มองเห็นยืนเป็นแถวยาวเหมือนงูเลื้อย ยังดีที่มีช่องตรวจหนังสือเดินทางอัตโนมัติ จะเสียเวลานิดนึงตรงลูกค้าทัวร์คนหนึ่งอายุ 70 กว่าสแกนนิ้วไม่ผ่านสักที ต้องไปเข้าช่องตรวจใหม่แบบถ่ายหน้าแบบเก่าแทน

ดูจากบอร์ดดิ้งพาส ประตูทางขึ้นเครื่องไกลสุดคือ G 5 กว่าจะไปถึงก็มีการเรียกขึ้นเครื่องครั้งสุดท้าย ทำเอากระหืดกระหอบตาม ๆ กัน จะว่าไปแล้วลูกค้าทัวร์ 4 คนรวมดิฉันเป็น 5 คน อายุรวมกันเกือบ 300 ปีเข้าไปแล้ว พอขึ้นไปนั่งอยู่บนเครื่องได้ก็เป่าปากถอนหายใจอย่างโล่งอกที่ผ่านไปได้เปลาะหนึ่ง

สายการบินระหว่างประเทศมีอาหารเข้าใจ ดิฉันรับประทานอย่างหิวโหยหลังจากใช้พลังงานมากจากการเดินและวิ่งกว่าจะขึ้นเครื่องบิน ลงจากเครื่องบินที่สนามบินเดลีก็ถามหาแท็กซี่รถเข็น ดิฉันติดต่อสายการบินไว้ว่ามีผู้โดยสารสูงอายุ เป็นความคิดของดิฉันที่ต้องการอำนวยความสะดวกให้ลูกค้าทัวร์สูงอายุ และเป็นความคิดหาทางออกให้กับตัวเอง เพราะไม่รู้จะไปขึ้นรถชัตเตอร์ บัสไปอาคารผู้โดยสารภายใน

ประเทศได้ยังไง หากเป็นตั๋วสายการบินเดียวกันเดินทางทั้งระหว่างประเทศและในประเทศ จะอยู่อาคารผู้โดยสารเดียวกัน แต่เมื่อเป็นคนละสายการบินก็ต้องหาทางไปให้ได้

ดิฉันตั้งสติแล้วหาทางไป visa arrival เคยอ่านจากทีวีว่าคิวจะยาวมาก ให้เผื่อเวลากับการต่อเครื่องภายในประเทศให้มีเวลามากหน่อย มีป้ายใหญ่บอกทางตลอดคอยโล่งใจหน่อย และโชคดีที่ไม่คนเข้าคิวยาวมากอย่างที่คิดกังวล

แต่ปัญหาคือไม่มีใบกรอกตรวจคนเข้าเมือง แต่ก่อนแอร์โฮสเตสจะแจกใบเครื่อง ดิฉันจะได้กรอกให้ลูกทัวร์ได้ และไม่รู้จะเอาแบบฟอร์มเข้าเมืองจากไหน ดิฉันหมุนตัว 360 องศาและยื่นเก้ ๆ กัง ๆ ใจเต้นแรงเหงื่อขึ้นเต็มมือกลัวพลาดทัวร์เข้าประเทศอินเดียไม่ได้ เกิดวิกฤตกลัวถูกส่งกลับประเทศไทยจะทำยังไง กระทั่งมีเจ้าหน้าที่สนามบินมาพาตัวไปตรงมุม ๆ หนึ่ง คงเห็นอาการของดิฉันกะเลาะกะล่า คงรู้ว่าเพิ่งเดินทางมาเป็นครั้งแรก พอถึงมุมให้กรอกแบบเข้าเมืองก็ช่วยกันกรอกแบบไม่แบ่งชนชั้นลูกทัวร์กับลีดเดอร์เหมือนอยู่ร่วมชะตากรรมเดียวกัน ลงเรือลำเดียวกันก็ช่วย ๆ กันต่างคนต่างกรอกข้อมูลส่วนตัว เสร็จแล้วก็ผ่านตรวจคนเข้าเมืองไปเสียเวลา 10 นาที ดิฉันผ่านเป็นคนแรกเลยบอกลูกทัวร์ให้ตามไปที่รับกระเป๋า

พอรับกระเป๋าเดินทางจากสายพานตามหมายเลขของเครื่องบินที่โดยสารมากองรวมกันไว้แล้ว แต่ลูกทัวร์ยังไม่ตามมาสักคนจึงย้อนกลับไปทาง visa arrival ใหม่ ติดขัดตรงลูกทัวร์ที่สูงอายุมากที่สุดคนเดิมสแกนนิ้วไม่ติดอีก พอเรียบร้อยแล้วก็เดินนำไปที่กระเป๋าเดินทาง

เห็นเจ้าหน้าที่สนามบินสองคนเดินวน ๆ อยู่คงสงสัยเจ้าของกระเป๋าหายไปในทันใดหมด ถ้าไปถึงช้าคงโดนชนกระเป๋าไปหมด แล้วคงเสียเวลากว่าจะได้กระเป๋าคืนมา

เสร็จสิ้นเรื่องกระเป๋าดินทาง เสียขายที่ต้องรีบไปอาคารผู้โดยสารในประเทศภายในเวลาจำกัด เลยไม่ได้เดินเล่นในสนามบินที่มีคนโพสต์ในโซเชียลเน็ตเวิร์กว่าโอ้อ่าสวยงามตระการตา

ดิฉันถามทางจากเจ้าหน้าที่สนามบินไป shuttle bus บางคนพูดเร็วก็ฟังไม่เข้าใจ ถามไปเรื่อยจนหาจุดจอด shuttle bus เจอ ขึ้นไปบนรถแล้วต้องลงจากรถ เพราะไม่รู้ว่าจะไปโตะแสดง boarding pass แลกคู่มือขึ้นฟรี ใช้เวลาเดินทาง 30 นาทีแต่รู้สึกยาวนานมาก

ลงจาก shuttle bus รู้สึกงง ๆ หาทางเข้าอาคารผู้โดยสารไม่ได้ หากมีชาวอินเดียมาเสนอตัวอำนวยความสะดวก ไม่น่าอย่างนั้นคงไปไม่ถูกแน่ เพราะต้องขึ้นลิฟท์อาคารที่สูงไม่ต่ำกว่าเป็นอาคารผู้โดยสาร คนที่นำทางเป็นพนักงานบริษัทที่มาช่วยพาไปเช็คอินตัว ไปไม่ถึงเคาน์เตอร์สายการบินเพราะผู้โดยสารเข้าแถวยาวเหยียดมาก เขาพาไปเคาน์เตอร์ออกตั๋วอัตโนมัติ พอพิมพ์โค้ดรหัสตัวก็ได้ boarding pass พอจัดการกระเป๋าเดินทางเรียบร้อย กำลังจะเข้าสนามบินก็มีคนมาเก็บเงินเป็นค่าบริการ มีใบเสร็จรับเงินเก็บ 300 รูปี คนที่มาช่วยบอกขอรับค่าทิปต่างหากอีก ถ้าจะให้ช่วยแค่คนเดียวไม่ใช่สองคน ทำให้ต้องเสียค่าทิป 2 คนโดยใช้เหตุ แต่เวลาน้ำล้นหน้าขวานจะมีใครคิดได้ เมื่อมีคนยื่นมือมาช่วยก็ย่อมจะดีกว่าคลำหาทางเอง

พอมีเวลาก่อนขึ้นเครื่องบินได้เข้าห้องน้ำ แต่ไม่มีเวลากินข้าวกล่องที่หอบหิ้วมาจากเมืองไทย พอแกะกล่องดูปรากฏว่าข้าวที่โปะหมูทอดชิ้นเล็ก ๆ ราคากล่องละ 50 บาทเสียต้องทิ้งอย่างน่าเสียดายเงินจริง ๆ

เมื่อขึ้นเครื่องบินเรียบร้อยแล้ว เป็นอันว่าลีดเดอร์มือใหม่พาลูกทัวร์ไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างแน่นอน ถึงจะตะกุกตะกักไม่ราบรื่นเพราะเป็นครั้งแรกแต่ก็ทำได้สำเร็จ

ระหว่างนั่งเครื่องบิน ดิฉันได้ที่นั่งทางเดินเลยไม่ได้มองเครื่องบินกำลังบินอยู่เหนือหุบเขาแคชเมียร์ ไม่ได้เห็นภูเขาหิมะสลับซับซ้อน ที่มีคนเคยเขียนไว้ว่าแทบทำให้ใจละลาย

ถึงสนามบินศรีนาคา (Srinagar) เมืองหลวงของแคชเมียร์ เมืองที่มีประวัติศาสตร์มายาวนาน มีทะเลสาบขนาดใหญ่คือทะเลสาบคาลและทะเลสาบนากิน ที่มีฉากหลังเป็นเทือกเขาโอบล้อม การออกจากสนามบินไม่ยุ่งยากอะไร หลังจากได้รับกระเป๋าเดินทางแล้ว เห็นมีโตะลงทะเบียนก็เอารายชื่อลูกทัวร์และดิฉัน ที่พิมพ์ข้อมูลส่วนตัวทั้งเลขหนังสือเดินทางและเลขวีซ่าเรียบร้อยแล้วยื่นให้ ดิฉันก็เป็นตัวแทนเซ็นชื่อคนเดียวพากันเดินออกจากสนามบิน จากนั้นอยากจะตะโกนร้องให้ก้องฟ้าว่า

“มาถึงเมืองศรีนาคาแล้วววว”

2...เปิดประตูสู่เกษเมียร์

ดิฉันพาลูกทัวร์ออกมาขึ้นเก้ ๆ กัง ๆ หน้าสนามบินราว ๆ บ่ายสี่โมงเวลาในท้องถิ่น สัมผัสอากาศเย็นสบายถึงเย็นมาก กวาดสายตามองรอบ ๆ เห็นทหารมากมายเกาะกะสายตา แต่ละคนดูหน้าเหี้ยมเกรียม ถือป็นแต่ไม่รู้สึกลัว เพราะรู้ว่าเป็นดินแดนที่มีสงครามกลางเมือง

ไกด์ท้องถิ่นที่ติดต่อไว้มารับตรงเวลา เขาพาไปขึ้นรถแวนพาไปบ้านเรือ (House Boat) ทุกคนต่างยิ้มชื่นมื่นที่จะได้พักผ่อนจากการเดินทางที่ค่อนข้างจะทุลักทุเลกันเสียที

ระหว่างทางมองดูถนนหนทางถึงจะไม่แคบแต่ดูซับซ้อน ทิวทัศน์ไม่สวยงามมองเท่าใดนักเหมือนชนบทห่างไกลในประเทศเรา บ้านเรือนที่เห็นผ่านตาดูเก่าแก่ทรุดโทรม มีพอดูได้แต่ไม่สวยสะดุดตาเท่าใด